

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

ROSENDALS SLOTT. — EFTER AMATÖRFOTOGRAFI.

14:DE ÅRG.

DEN 13 APRIL 1913.

N:O 28

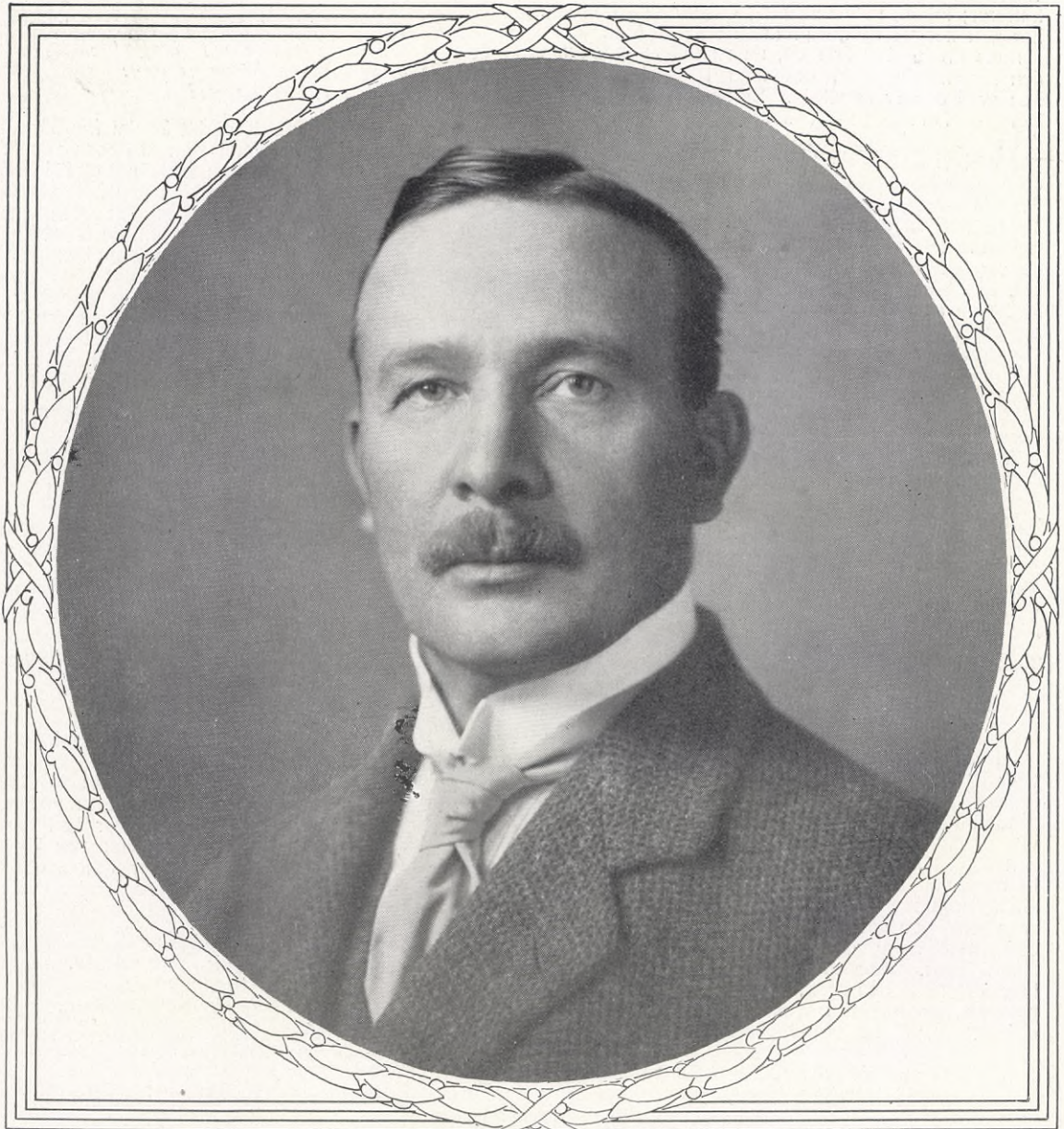

Foto Kaudern, Stockholm.

Kliche: Bengt Sjökvist

E. A. Karfeldt.

Under den nu gångna påsken ha den svenska allmänhetens tankar, man vågar väl påstå dagligen och stundligen, gått till Erik Axel Karlfeldt. Värmen och styrkan i detta från alla håll visade intresse skulle helt vist varit glädjens om endast orsaken varit en annan, men som man minnes låg den afhållne skalden svårt insjuknad och tidningarnes bulletiner uppväckte de allvarligaste farhågor. Till all lycka besannades de icke, Karlfeldts kärnsunda dalanatur segrade öfver sjukdomen och i dessa dagar vågar vårt folk lyckönska honom och sig själf till det definitiva tillfrisknandet.

Till det senaste porträtt af d:r Karlfeldt vi af denna anledning önskat återgifva har fil lic. Birger Bäckström, den framstående litteratur- och konstkritikern, på vår framställning fogat en kortfattad resumé öfver Erik Axel Karlfeldts skaldskap.

Karlfeldts berömmelse som skald hvilat på en grund, som knappast kan vara solidare, den går så att säga ända ner till urberget i det svenska lynnet. Andra samtida diktare af utpräglad eller afsiktlig svenskhet ha haft vidsträcktare domäner än han, men den grund de byggd på har mer eller mindre varit de lösa aflagringarna från främmande nationers kulturer; ingen, med undantag möjligen för Fröding, har gått ner till själfva graniten så som han.

Hans produktion är liten, man skulle kunna finna den förvånande liten, om man icke visste i hvilken grad den är fullviktig. Somliga skaldar öfverlåta åt eftervärlden att sofra bland deras alstring, det är de sorglösa poeterna, trubadurerna som sjunga på ingivelse och för hvilka äfven den minsta tilldragelse vill bli sång. Till samma typ höra också de lidelsefulla, neurastenikerna bland skalderna, de som skapa under en beständig hjärtkramp, obekymrade om hur medmänniskorna sedan upptaga hvad de skapat. Karlfeldt hör icke till någondera slaget, han hör till de betänksamma och stränga, som föredraga att göra urvalet själfva och göra det enligt regeln att hellre fälla än fria. Han känner sig för sund och stark för att vilja ge annat än det bästa. Han tänker sina dikter som en rad oklanderliga länkar i en kedja äfven om han aldrig vågar känna sig riktigt säker på att alla skola hålla — de som beundra hans diktning känna sig trygga i den punkten, men själf sätter han yrkets ära för högt för att icke ständigt vara otillfredsställd.

*“Nu, grofva smide från min tankesmedja,
skall släggan gå och pröfva hvad du tål.
Jag vet att länkar brista i din kedja,
men vet jämväl att där finns ärligt stål.
Ur hemmets grufva och på egen svedja
jag bröt mitt järn och redde till mitt kol,
grep hammarn — fast, som förr om tårnans medja —
och längtan blåste på min ässjas bål.”*

Med sina tre, fyra icke allt för digra dikthäften, fördelade öfver ett decennium har han nått fram i första ledet och efter hand visat sig hufvudet högre än våra öfriga lyriker. Småningom har han äfven rönt förståelse i allt högre grad och i denna stund äga hans dikter en bred popularitet som på sätt och vis gör honom till arftagare efter Fröding, till hvilken han i början, utan någon rimlig anledning, sattes i ett slags lärjungeförhållande. De två äro alltigenom olika; Fröding härrörde från en öfvergångstid med dess oro och vacklande, hans dikt blef ofta också ett språkrör för allmänligt moderna stämningar och tankegångar. Karlfeldt däremot, hur blossar han icke af hälsa och kraft, hvilken myndighet i hans ton och hur exklusivt svensk han är. En ny, helare och gladare, mera utåtvänd tid afspeglar sig i hans dikt.

*“Kom går du med för gammans skull?
Den kyliga kvällen lågar,*

*skyn är af glimmande strängar full
till lyror och till bågar.*

*Höfding, ryck an, jag är din man,
din man under sälla stjärnor.
Bistra kämpar följa ditt spann
och leende vintertårnor.*

*Kom och följ med för gammans skull,
en hvar som kan le och sjunga!
Skyarna gå som fanor af gull:
framåt I stridbart unga!*

När man tänker på Karlfeldt är det framför allt Fridolin-figuren man erinrar sig. I denna “studerade karl af bondestam”, som återvänt till fädernas värf för att gräfva i jorden sedan han hela sin tid blott grävt i böckerna, har Karlfeldt funnit det rätta uttrycket för sitt lynne. Fridolins bildade bondskhet ger honom också tillfälle att använda sin hembygds språk och kultur på rent konstnärligt sätt. Med ampert allvar och osviktig säkerhet bygger han af alla de för honom karaktäristiska orden och bilderna en ytterst enhetlig stil, omöjlig att definiera och förbluffande för dem som första gången möta den, men också dess mer tjugusande vid nogare kännedom.

Hur lätt hade icke denna egendomliga poesi kunna urarta till tomt manér, till en lättköpt lek med pittoreska effekter. Men den uppbares alltid af den vederhäftigaste konstnärsvilja; det är icke på de besynnerliga orden hans dikt lefver, ser man närmare efter skall man finna att dess styrka tvärtom ligger i förmågan att ge ett rikt innehåll och en oförväntad skönhet åt eljest banala uttryck. Hans humor kommer honom att älska det groteska men hans starka och nobla känsla adlar motiven, ger dem en djup, underfull glans. Denna mysteriösa dager ser man kanske ingenstädes vackrare än i vissa af hans dalmålningar på rim med dess omväxlande naiva och patetiska strofer.

Men af allt hvad han hittills skänkt oss måste man framför allt minnas Fridolin för hans goda, vemodiga leendes skull och för hans tappra, trofasta hjärta. Säger man att han är underbart svensk, så är det inte så mycket för att hedra honom, utan för att med hans dygder smycka oss själfva. Mest liknar han Karlfeldt själf, den gode, ärlige skalden som väl ingen kan teckna med vackrare och mer träffande ord än dessa hvilka man återfinner i de rättsinniga löskekarlarnes sång.

*“Och hör oss värld som gillar och fördömer,
så snar att blommor eller stenar kasta.
Vi hafva aldrig sökt hvad du berömmar,
ej heller skytt hvad du är van att lasta.
Du såg oss fasta,
till alla tunga offer redobogna —
när vi, de irrande för alltid rasta,
gif andra stora namn, nämn oss de trogna.”*

DEN AF DROTTNING VICTORIA FÖRHYRDA VILLA, DÄR JÄMVÄL KONUNG GUSTAF TILLERINGADE PÅSKHELGEN.

DE SVENSKA POLISORGANISATÖRERNA I PERSIEN.

Kommissarie Westdahl från Stockholm och de två andra svenska polismän, hvilka kallats till Teheran för att reorganisera det persiska polisväsendet, ha under den månad, de varit på ort och ställe, på grund af regeringens förhållingspolitik kunnat uträtta mycket litet till fromma för det åtagna värvet. Det förslag till polisväsendets reformering och poliskårens

samarbete med gendarmeriet, som de framlagt har hvilat i godt förvar hos inrikesministern och vunnit hans godkännande först helt nyligen sedan det under svensk ledning stående gendarmeriet efter ett upplopp af den teheranska polisen besatte staden och därmed visade, att det var allvar i leken.

1. INTÅGET I PERSIEN. På vägen mellan Enzelin och Recht. — 2. TVÅ "SVENSKA" GENDARMER, utsatta för att bevaka vägen mellan Recht och Teheran. — 3. DE SVENSKA POLISORGANISATÖRERNA HOS SHAHEN, dit de befallts med anledning af persiska nydrets ingång d. 21 mars. Observera den af höfvetiketten föreskrifna dräkten för icke uniformerade. Fr. v. t. h.: herrar Erfass, Westdahl och Bergdahl — 4. PERSISKE KABINETTSCHEFEN OCH SVENSKEN HERR WESTDAHL.
EFTER FOTOGRAFIER FÖR H. S. D. från en landsman i Teheran.

Liksom det demokratiska partiets öfvertagande af makten i Förenta staterna framkallat amerikanska minister-skiften i öfriga europeiska hufvudstäder kommer det att föranleda ett sådant äfven i vår hufvudstad. Fastän officiellt meddelande därom ännu ej ingått, är bestämdt, att amerikanske ministern i Stockholm, öfverste *Charles H. Graves*, inom den närmaste tiden kommer att återkallas och ersättas af mr C. A. Quist från Minneapolis. Öfverste Graves, som i åtta år varit amerikansk minister i vår hufvudstad, har därunder i likhet med sin maka förvärfvat stora sympatier i de kretsar de tillhört.

Den nye amerikanske ministern uppgifves vara af svensk extraktion.

Efter porträtt. Klische: *Benzt Sjögren*.
CHARLES H. GRAVES. iämnar amerikanska sändebudsposten i Stockholm.

Den italienske legationssekreteraren i Stockholm *Giulio Marchetti Ferrante* kommer inom kort att lämna denna sin befattning, hvilken han sedan 1908 innehåft, för att tillträda posten som ambassadråd i Tokio. Det nyutnämnda ambassadrådet, som

Efter porträtt. Klische: *Benzt Sjögren*.
G. M. FERRANTE har i dagarne lämnat posten som legationssekreterare vid italienska beskickningen i Stockholm för att tillträda befattningen som ambassadråd i Tokio.

tidigare tillhört legationerna i Bern, Lissabon, Köpenhamn och Kristiania och bredvid sin diplomatiska verksamhet funnit tid äfven för ett ganska omfattande litterärt arbete, hade ämnat öfvervara premiären på en af honom författad teaterpjäs, "Margona", hvilken, i öfversättning af dr Holger Nyblom, är ämnad uppföras på Intima teatern med fröken Hilda Borgström i hufvudrollen.

JOHN STEIN, ung norrländsk målare som väckt uppseende i Paris' konstnärskretsar.

Stockholmsoperan har i dagarne förvärfvat en ny värdefull kraft, den unga koloratursångerskan fru *Sigrid Holst*. Fru H., som är dotter till skeppsmäklare A. M. Schultz i Stockholm, har efter fullbordade studier vid Musikaliska akademien, där hon åtnjutit undervisning för professor Günther, de fyra senaste åren vistats i Italien för fortsatta sängstudier. Därunder har hon under konstnärnamnet *Dora Dirgis* gästspelat bl. a. i Florens och tillvunnit sig lifligt bifall i hufvudpartierna i "Rigoletto", "Trollilöjten" och "Sömnängerskan" samt som Lucia i "Don Pasquale". Innan fru Holst band sig vid vår opera, hade hon mottagit ett smickrande anbud om engagemang vid kejsrerliga operan i Berlin.

Efter porträtt. Klische: *Benzt Sjögren*.
SIGRID HOLST, nyengagerad vid K Teatern i Stockholm.

En af de mest lofvande af våra yngre artister i Paris, den norrländske målaren *John Stein*, utställer för närvarande på independenternas salong en serie taflor, som väckt uppseende äfven i franska konst-kretsar. De äro halna i expressionistiskt manér, hvilken ultramoderna metod som bekant öfverdrifver kontrastverkningarne och ogeneradt deformerar detaljerna. Trots öfverdrifterna ser kännaren dock, att därunder ligger en teknik som är herre öfver sina uttrycksmedel samt ett eget, personligt temperament. Hvad som särskildt intager på Stens taflor är emellertid den utsökta nyansering i färgen, hvori man igenkänner den utpräg-lade koloristen. Ty kolorist är Sten framför allt. Hans öga upplattar och hans pensel återger med en ytterlig sensibilitet de mest delikata valörer.

På senare tid har han starkt påverkats af kubismen, i hvilken hans outröttligt sökande talang dock ej länge lär binda sig.

Foto. Hartman, Göteborg PERSONALENS VID KONF. A.-B. J. A. WETTERGREN & Co. INTRESSEKONTOR. *Klitch: Bengt Sufrversparn.*

Den mycket förmögne har råd att hålla sig med eget kontor för förvaltning af sina ekonomiska angelägenheter. Den mindre kapitalisten är i tillfälle att för samma ändamål anlita bankernas notariat-afdelningar eller någon bankir. Men de mindre och minst bemedlade ha i detta hänseende icke haft någon hjälpsande hand att söka sig stöd hos.

Och dock är det dessa, framför allt de, som leiva ur hand i mun så att säga, löntagarna i skiftande former, som allra mest skulle vara i behof af biträde vid hushållningen. Ty för dem gäller det i särskildt hög grad, att det är svårt att med bestridande af utgifterna för dagen förena den framtidsblick, som också sörjer för afsättningar till de större utgiftsposter, hvilka med större mellanrum göra sig påmint: skattebetalningar, hyror, inköp af kläder och skodon, lif försäkringspremier o. s. v.

Det är därför med synnerligen stort intresse man tager del af redogörelsen för den inrättning, Konfektionsaktiebolaget J. A. Wettergren & Co i Göteborg upprättat för att tillgodose sina löntagares behof i nu nämnda afseende. Man har kallat den “Personalens intressekontor”, därför, att den har till uppgift att tillgodose personalens intressen.

Idéen därtill undficks af bolagets yngre chef, direktör Holger Holm, under ett besök vid världsutställningen i St. Louis 1904. Han åhörde därvid ett föredrag, som hölls å det bekanta National Cash Register Co:s utställning om bolagets s. k. välfärdsanordningar. I detsamma redogjordes för de höga aflöningarna, för de system, som användes med premier och belöningar för mest och bäst utfördt arbete och bästa förslag till förbättringar i fabriktionen, för de präktiga hygieniska arbetslokalerna

Foto. Hartman, Göteborg EN AF INTRESSEKONTORETS STYRELSER (FÖR MARKETENRIET). *Herr Holger Holm (X), ene chefen i Konf. a.-b. J. A. Wettergren & Co., Intressekontorets initiativtagare och därmed idéns banbrytare i Sverige.* *Klitch: Bengt Sufrversparn.*

Foto. Hartman, Göteborg.

STORA MATSALEN.

Kökst. Bengt Sjöström.

o. s. v. Likväl fann man, att det var någonting som fattades, för att arbetsprestationerna skulle bli de bästa möjliga. Och man kom snart underfund med orsaken: hvarje gång någon af personalen visade nedgång i arbetsprestationen, infann han sig ett par dagar efteråt på bolagets kontor för att begära ett förskott! Det var det ekonomiska bekymret, som dragit uppmärksamheten från arbetet! Följden vardt att ett "intressekontor" upprättades med de förmanligaste följder för båda parterna: personalen fick ordnad ekonomi, arbetsgivaren kom i åtnjutande af personalens odelade intresse för arbetet under arbetstiden.

Vid hemkomsten beslöt direktör Holm förverkliga samma tanke vid sitt eget företag, där man

gjort samma erfarenhet. Och så kom 1908 det första svenska intressekontoret till stånd. Det har sedan fått flera efterföljare såsom vid Huskvarna, vid Allmänna Svenska i Västerås, vid Svenska Kullagerfabriken i Göteborg o. s. v. För icke länge sedan väcktes i Göteborgs stadsfullmäktige (af dr: Sigurd Hansson) en motion om upprättande af ett kommunalt intressekontor, närmast för stadens löntagare, men med möjlighet att mottaga anslutning från enskilda arbetsgivare och dessas personal.

Hvad menas nu med intressekontor och hvilken är dess verksamhet?

Intressekontoret är en med bidrag af arbetsgivaren bekostad personalens egen anstalt, som helt och hållet står till dennas förfogande inom ramen af den

Foto. Hartman, Göteborg.

KÖKET.

Kökst. Bengt Sjöström.

åt densamma bestämda verksamheten. Hvarje medlem af personalen får själf afgöra, om och i hvilken utsträckning han önskar begagna sig af de tjänster, kontoret har att erbjuda. Ingen får kändedom om, hur vederbörande löntagare står till boks å kontoret mer än föreståndaren för kontoret, hvilken hvarken till kamrater, befäl, taxeringsmyndigheter eller andra får lämna några som helst upplysningar härom. Alla af personalen till kontoret öfverlämnade medel göras räntebärande i bank.

Intressekontorets uppgift är att af sina intressenter genom frivilligt öfverenskomna afdrag å aflöningarna under året fullgöra vissa oundvikliga utbetalningar, såsom skatter, hyror, sjukkassegiffter, försäkringspremier, räntor och amorteringar å lån m. m. samt att samtidigt förvara intressenternas försäkringsbref och andra å intressekontoret anförtrödda värdehandlingar. Därjämte företagas *där så önskas*, afdrag för insättning i sparkassa. Afdrag å aflöningarna ske med samma belopp hvarje aflöningsdag, så att de af löntagarna själfva uttagna lönebeloppen kunna fritt disponeras för löpande utgifter till under de olika aflöningsperioderna lika belopp.

Fördelarne med denna anordning ligga i så öppen dag, att de icke i vidare mån torde behöfva framhållas. A.-B. Wettergren & Co:s kontor har också haft att glädja sig åt en alltjämt växande anslutning. Medan omsättningen 1909 inskränkte sig till 48,000 kr. steg den 1910 till 82,000, 1911 till 132,000 och 1912 till 169,000 kr. och nu äro så godt som alla bolagets löntagare, från de högst till de lägst aflönade, äfven tjänstemännen, anslutna till kontoret.

Till slut ett af direktör Holm under värmästareveckan i Göteborg 1912 berättadt exempel på hvad intressekontoret kan uträtta.

En dag kom en tillskärare och bad att få låna 50 kronor för att betala en skuld med och anhöll att få återbetala dem med 10 kr. hvar aflöningsdag. På fråga, hvarför han ej begagnade sig af intressekontoret, svarade han:

— O, nej, inkomsterna äro så små och lefnadskostnaderna så stora, att det vore godt, om han kunde klara sig ändå, och spara något till oförutsedda utgifter, kunde inte alls vara tal om. Det lilla han möjligen kunde få öfver någon aflöningsdag, sedan

allt var betaldt var så litet, att det icke lönade mödan att taga vara på.

Dir. Holm beklagade då, att han under sådana förhållanden icke kunde bevilja honom lånet, ty då kunde han naturligtvis ej afbetala 10 kr. i veckan. Han förklarade emellertid, att detta belopp kunde han nog afvara, så att det vore ingen risk att låna de begärda 50 kr.

Med anledning häraf förklarade sig dir. Holm villig att låna honom de önskade 50 kr., dock på vilkor, att han i stället för att afbetala 10 kr. i veckan endast afbetalade 5 kr. och samtidigt insatte 5 kr. pr vecka på banken genom intressekontoret samt icke tog ut dessa pängar, förrän hans lån vore betaldt. Förslaget accepterades.

Efter någon tid kom han åter och bad att få låna 50 kr. för en nödvändig utgift.

Dir. Holm frågade honom då, om det icke var han, som för någon tid sedan fått låna 50 kr. med vilkor att samtidigt som han afbetalade 5 kr. hvarje vecka å lånet insätta 5 kr. å banken.

— Jo då, svarade han, och nästa vecka har jag betalt hela lånet och då har jag också 50 kr. på banken att lyfta.

— Ni behöfver sålunda förutom dessa ytterligare 50 kr.?

— Nej, jag behöfver endast 50 kr. men vill ogärna lyfta de pänningar jag nu fått in på banken, ty, sade han, jag har aldrig förr ägt ett öre, men nu då jag sett, att det i alla fall går att spara, så ville jag gärna fortsätta på samma sätt och ber därför att få låna dessa 50 kr., som jag nu ovillkorligen behöfver för att betala ännu en skuld och att jag får låna dem på samma vilkor som de förra 50 kr. Och jag hoppas sedan icke behöfva komma tillbaka och begära lån någon mera gång.

Mannen höll löfte. Efter ytterligare 10 veckor ägde han 100 kr. på banken. Han fortsatte. Det dröjde icke länge, innan han gifte sig, och i sommar ägde han icke blott ett skuldfritt bo, utan äfven litet besparingar.

De goda erfarenheter, som vunnits af konfektionsaktiebolaget J. A. Wettergren & Co med dess intressekontor, mana för visso till försök äfven på andra orter. Den största uppgift, som f. n. föreligger för vårt folk, är att fostra sig till ordnad hushållning och enskild sparsamhet.

K. Krigshögskolans nybyggnad i Stockholm, liggande vid Artillerigatan, är nu färdig och kommer under vårens och sommarens lopp att tagas i bruk af Stockholms stads och läns rullförsömsområdens expeditioner, fjärde och femte arméfördelningarnes expeditioner, krigshögskolan, krigsvetenskapsakademins expedition och arkiv, hvilka här fått åt sig upplåtna präktiga, tidsenliga lokaler. Byggnaden, som har ett synnerligen vackert läge, gör genom sina enkla, rena linier ett särdeles tilltalande intryck. Ritningarna hafva uppgjorts af arkitekt Erik Josephson.

K. KRIGSHÖGSKOLANS NYBYGGNAD vid Artillerigatan i Stockholm. (H. S. D:s Stockholmsfoto.)

Konung Georgs af Grekland begrafning försiggick under stora högtidligheter den 2 april i Athen.

Redan tidigt på morgonen marscherade trupper upp och intogo ställning utefter de gator, sorgetåget skulle passera från katedralen, där den mördade konungens stoft efter öfverförandet från Saloniki legat på lit de parade, och till Larissastationen. Sedan samtliga inbjudna, de högsta civila och militära myndigheterna, diplomatiska kåren, deputeradekammarens medlemmar m. fl., samlats i det praktfullt blomstersmyckade tämplet, infunno sig konung Konstantin, änkedrottning Olga, drottning Sophie, kronprins Georg, det kungliga husets öfriga med-

KONUNGAMORDET I GREKLAND.

KONUNG GEORG
PÅ BÅR I SALO-
NIKI.

T. h.:
KUNGMÖRDA-
REN, GREKEN
ALEXANDER
SKINAS.

lemmar samt de främmande furstar, som ankommit till Athén för att öfvervara begrafningshögtidligheten. Efter det sorgedustjänsten, celebrerad af 60 biskopar, förrättats, fördes kistan i högtidlig procession, med vördnad hälsad af de ofantliga människomassorna till Larissastationen och därifrån vidare till den lilla staden Tatoi för bisättning i där varande kungl. mausoleum. Från det ögonblick kistan bars ut ur katedralen till dess jordfästningen var slut ägde sorgsalut rum. Till sist gafs med 121 kanonskott tecken till att jordfästningen var fullbordad. Påföljande dag höllos sorgedustjänster öfverallt i Grekland.

DEN KUNGLIGA KISTAN I PROCESSION FRÅN RESIDENSET TILL HAMNEN I SALONIKI. Kistan hvilar på en kanonvagn, dragen af sex par hästar, närmast följd af den nye konungen (*), Konstantin XII, och omgifven af det K. Gardet, de s. k. evazonerna. EFTER ORIGINALFOTOGRAFIER FRÅN EN LANDSMAN I SALONIKI.

Våra östra grannländer, som för närvarande tyckas vara de nio musernas hemvist, ha på sista tiden rikligt välsignat oss med sina konstnärliga häfvor: i tur och ordning ha dansens, hjältediktens och musikens hulda genier sväfvat öfver Östersjön för att göra "Mälardrottningen" sin reverens. Knappt ha vi hunnit hämta andan efter M. Richepins paradoxala men förtrolande Napoleonsapoteos, förrän herr Georg Schnéevoigt i spetsen för sina 70 man starka, segervana trupper dragit hit på vikingatåg med alla en modern orkesterapparats bländande resurser. Eröringen blef kanske ej riktigt fullständig och öfvertygande, trots ovationer och lagerkransar på slutet. Herr S., f. d. ledare för de berömda Kaimkonserterna i München och förut känd för den svenska allmänheten genom sina landsortsturnéer som cello-virtuos, bär nog marskalkstaven i sin ränsel, men med all sin energi och temperamentsfullhet voro hans yttre åthäfvor — han grimaserade och åbakade sig litet för mycket — ej odeladt angenäma, och hans fälttågsplan med programmets tyngdpunkt i till stor del nervkittlande och öronbedöfvande parastycken af ultramoderna tonsättare, var kanske ej heller ett så lyckligt taktiskt grepp. Delvis får nog det mindre gynnsamma resultatet tillskrivas våra ledsamma lokala förhållanden: Musikaliska Akademiens stora sal, finnarnas valplats under 3-dagarslaget, visade sig akustiskt för liten för de öfverväldigande klangmassorna; den nyckfulla Stockholmspubliken var därejämte under de två första konsakterna långt ifrån fulltalig. Då hade Richepin bättre tur. På återväg från sina ryska triumfer lyckades han i Grand Hôtels stora spegelsal samla ett fulltaligt auditorium, som med spänd uppmärksamhet lyssnade till den spirituella conférenciers gnistrande "Tartarin"-bravader och beundransvärdt

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliche. Bengt SJÖVÄRRE.

HERR OCH FRU GEORG SCHNÉEVOIGT.

plastiska, franska vältalighet. — Helsingforsorkesterns idel utomordentligt väl disciplinerade och outtröttligt entusiastiska, finska och tyska konstnärer, utmärkte sig i synnerhet för klangsköna stråkar och mässingsinstrument af mycket hög kvalitet. Dirigentens förmåga att tygla och ingjuta sin eld i denna musikkår var storartad. Af programmets Wagner-nummer utfördes Mästersångarförspelen väl kompakt, preludiet och Isoldes kärleksdöd ur "Tristan o. Isolde" däremot raffineradt, med präktiga, extatiska stegringar, och den härliga Tannhäuser-uvertyren särskildt effektivt genom trumpetkårens insats i pilgrims-motivet.

De musikaliska noviteterna voro G. Mahlers "parodierande" 4:de symfoni i G-dur (med grefvinnan Aina Mannerheim i sånginalen) och R. Strauss' två underliga kompositioner, den "fria" symfoniska omdiktningen af Nietzsches

"Also sprach Zarathustra", som mera gick i "ormens" än i "örnens" tecken, snarare bjöd på bacchantiskt rus än alpluft, och hans "husliga symfoni" (Symphonia domestica) i en sats, hvares bullersamma och bråkiga familje-interiörer drypa af äppel-tysk banalitet och sentimentalitet.

En mindre hjärt och blossande, mera finstämd färgskala visade Sibelius' trotsiga ungdomssymfoni, (E-moll) och Tjajkovskis symfoni i F-moll, där det ljufviga pizzicato-scherzot folkades underbart luftigt och fjärlislett. I Tjajkovskis B-moll och Griegs A-moll-konserter ådagalade dirigentens maka, fru Sigrid Schnéevoigt, stor pianistisk bravur.

"Den finska musikfesten" blef mest intressant genom sina nya uppslag; om den nu ändtligen röjt väg för den stadsorkester och det konserthus, som Stockholm, i motsats till Göteborg, så länge förgäves fått vänta på, har den fyllt en verklig mission.

Einar Apiarie.

SPÖKSKEPPET.

FÖR HVAR 8 DAG AF BO BERGMAN.

ÅGRA herrar sutto tillsammans efter en middag. De voro redan en smula till åren komna allihop och hade i hvarje fall nått den ålder, när matsmältningen inte först och främst inbjuder till erotiska förtroenden. I stället talade de om sina barndomsminnen.

— Den tiden, den tiden, sade räntmästarn med en stor fet suck. Han var blåröd i ansiktet och hade förkalkning och tre ordnar. Hela sitt lif hade han varit fullkomligt belåten med sig själf och sin till-

varo; men i detta ögonblick kände han sig plötsligt beklämd.

Och alla de andra kände sig också beklämda. Alla utom en. Det var en liten tunn man, urkramad, sönderispad af färör och streck kring ögonen och så nervös att han inte kunde sitta riktigt stilla en minut. Han hade inga ordnar. Han såg mycket sjuk ut och allra sjukast när han skrattade.

— Jag har inte haft någon särskildt sorglig ungdom, sade han. Men jag är rätt glad att den är öfver. När jag någon gång drömmer är det alltid om den. Och mest om skoltiden. Jag vaknar i

kallsveit. Jag har stått vid svarta taflan och inte kunnat ta ut ett problem, eller jag har fått ett kriaämne som jag inte vetat ett ord om. Det är förskräckligt.

— Är det bättre nu då?

— Mycket. Problemen få andra lösa, och att skriva krior om det man inte vet lär man sig. Det är mitt yrke.

Han skrattade sitt sjuka skratt. Han var ett gammalt journalistoriginal, ett levande lexikon. Det finns visserligen åtskilligt mellan himmel och jord, men det föreföll som om han luktat på en god del. Han svärmade för statistiska lagar. Hans gud var Buckle. Den enda verkliga poesien är siffrorna, brukade han säga.

Nu slog han i sin grogg och rullade ihop sig som ett litet grått nystan i den stora läderfåtöljen.

— Får jag prata? frågade han.

— Ja tack, sade värden, professorn.

Och tack sade de andra och tände nya cigarrer. Rökarna stego som offer från de mätta; räntmästarn suckade ur mellangärdets djup och konstaterade med oro att hans beklämning började ge vika.

— Då börjar jag, sade det lilla gråa nystanet. Jag skall be att få tala om mig själf. Det är nämligen snart det enda ämne jag inte skrivit om, och jag är blygsam. Jag lämnar min litterära produktion åt andras tungor.

Jo, det var skoltiden. Den förföljer mig ibland inte bara i drömmen. Jag gick i gamla Klara skola i slutet på sjuttioalet, under gubben Söderling. Han hade två långa hvita hårtofsar, som räckte ända ner på ryggen, och en lång rotting, och han slogs med verklig öfvertygelse. Det var offentlig stut efter mognobönen; först fick man sjunga "Herre signe du och råde" och sen fick man på kastellet. Denna uppfostringsmetod anses numera föråldrad. Det är skada. En statsminister, som också gått i Klara, vittnade en gång om den Söderlingska rottिंगens välsignelse. Han hade aldrig blifvit statsminister, om han inte fått smaka den.

Frid med salig mästare Erik! Det var inte den som förbittrade mina första skolår. Det var någonting mycket värre. Jag kan se klassrummet när jag vill och jag minns många af mina dåvarande kamrater ännu: långa Jesperson, som luktade öl och tobak och kunde spotta i taket, och Berg med öronen och Sigurd Linde, silkesmopsen kallad för sin sköna chevelyr, och det lilla klotet Pelle Arvidsson som sedan trillade åt skogen, och ännu flera. Men mest minns jag Erik Filemon Falk. Det var klasstyrannen. Han hade armar som släggor och hans kalla, oreu uppsyn uttryckte det omätligaste förakt för allt lefvande utom poliskonstaplar och matematiklärare. Ärrig och särig efter hundratals bataljer med arifienden, Jakobs skola, hade han så småningom lyckats omge sig med en nimbus af skräck. Man tog omvägar för att undgå honom under rasterna. Och kom man ändå i hans klor, så var det inte tal om annat än ögonblicklig underkastelse. Jag var själf ett klen barn och jag fruktade och beundrade honom.

En dag slet han ner mig från den nötta ledstängen vid skoltrappan där jag klämt mig fast. I min pojkhjärna motsåg jag döden. Jag var förlamad, hypnotiserad som en boa constrictors byte. Men han släppte mig utan vidare. Tacksamheten svallade öfver hos mig, och jag utbrast aldeles impulsivt:

— Du skall få någonting som jag har gjort.

— Hvad då för något?

Jag hade inte den minsta aning om hvad jag menade, och jag menade ju heller ingenting. Men när jag såg hans grumliga ögon med deras miss-trogna och ovilligt lystna blick blef jag rädd på nytt.

— Ja, det är inte riktigt färdigt än...

— Du smäcker förstås.

— Nej, nej. Jag försäkrar. Det är ett skepp jag håller på med, ett skepp som kan styra sig själf...

— Hur då?

Han gjorde inte längre några försök att dölja sitt intresse. Han tog mig om axeln och vi promenerade bort från de andra pojkarna, ensamma, upptagna af hvarann, till allmän förvåning. Och jag måste berätta om detta skepp, som min fantasi plötsligt fabricerat, jag begrep inte hur. Jag beskref tackel och tåg och form och färg och jag hittade sjömanstermer från Marryats romaner, som kunde användas; det var inte utan att jag själf njöt af min uppfinningsförmåga i förstone. Jag hade ingen aning om den fruktansvärda väg, på hvilken jag befann mig.

Falk hade mig numera som sin privata egendom. Så fort klockan slog till rast inväntade han mig, och så fick min fantasi börja måla och bygga och mekanisera på nytt. Jag kände en diktares lycka och en diktares kval. Och under tiden gingo dagarna: det blef vår på Klara kyrkogård, där leken rasade öfver gravar, och snön smälte i tårar som runno på Bellmans ansikte. Vinguden grät och log; fåglarna pratade i buskarna; den lyriska pigan hos gamla amiralitetsrådet på Klarabergsgatan sjöng om sina känslor, medan hon gned fönstren och stänkte såplödder på de stora femteklassisterna som promenerade inunder och tittade på hennes ben.

Jag bleknade och magrade. Och jag fick anmärkningar för ouppmärksamhet. Det var skeppets skull. Midt under lektionerna byggde jag vidare på det. En gång hade Falk sagt att han skulle komma hem till mig för att se på det, och endast med möda hade jag lyckats afstyra det. Han hörde ännu på mig, mörkt och föraktligt. Men hans blick hade fått något lurande, bevakande, sugande. Jag märkte att han inte längre trodde mig.

— Om du ljuger, slår jag ben och armar af dig. Så mycket du vet det, sade han.

Jag tviflade inte alls på det. Jag var i hans våld. Allt annat hade blifvit fullkomligt överkligt för mig; jag leide i en konstruerad värld, jag seglade på ett spökskepp som den flygande holländaren och jag kunde inte komma i land på verklighetens kust, allting gungade omkring mig, stormen och vågorna, som jag själf väckt, lydde mig inte längre. I stor nöd var jag. Jag förstår det nu. Hur är det annars möjligt att denna episod från skolpojkestiden tagit sådana dimensioner under årens lopp?

Hundra gånger så visst som en var jag färdig att ge upp hela spelet. Jag skulle ta mitt straff. Men det var nu inte bara den kroppsliga smärtan jag darrade för; det var någonting annat och mera som jag inte kunde klargöra. Jag tänkte också på att bikta mig för mina föräldrar. Men jag öfvergaf strax den tanken. De skulle omöjligt kunna förstå mig, och jag trodde inte heller att de i grunden skulle kunna hjälpa mig. Det föreföll mig som ingen lefvande kunde rädda mig.

Och så blef jag riktigt sjuk till sist. Jag fick skarlakansfeber och kom från skolan. Min mor talade sedan om att jag yrat. Jag hade varit ombord på ett stort skepp, som styrde sig själf, och man hade kastat mig i sjön, men kapten Marryat hade räddat mig. Och min far förbjöd mig att läsa romaner och skickade mig på landet. I soltindret på Askrikefjärden försvann spökskeppet.

Men hösten stod som molnbanken vid horisonten. Hösten var skolan och Falk igen. Uppgörelsen. Domens dag. Ty nu var jag på det klara med att alla vidare Scheherasadasagor vore otänkbara; de

(Forts. å sid. 445.)

1. DET TYSKA ZEPPELIN SKEPPET Z. IV OMEDELBART EFTER LANDNINGEN I LUNEVILLE. 2.-3. UNDERSÖKNING OCH BESLAGTAGNING. 4. ZEPPELINSKEPPET BEVAKADT AF FRANSK MILITÄR.

En af tre tyska officerare bemannad Zeppelinluftkryssare, hvilken den 3 april från Friedrichshafen anträdde en profur, råkade på grund af rådande storm och dimma förra sig in öfver franska gränsen och landade under där pågående militärofningar på Marsfältet i Luneville i Lothringen. På grund af existerande förbud beslagtogs Zeppelinluftkryssaren, hvilken uppgifves tillhöra den nyaste typen och vara försedd med pansar och kanoner. Kryssaren, hvars konstruktion ingående och med

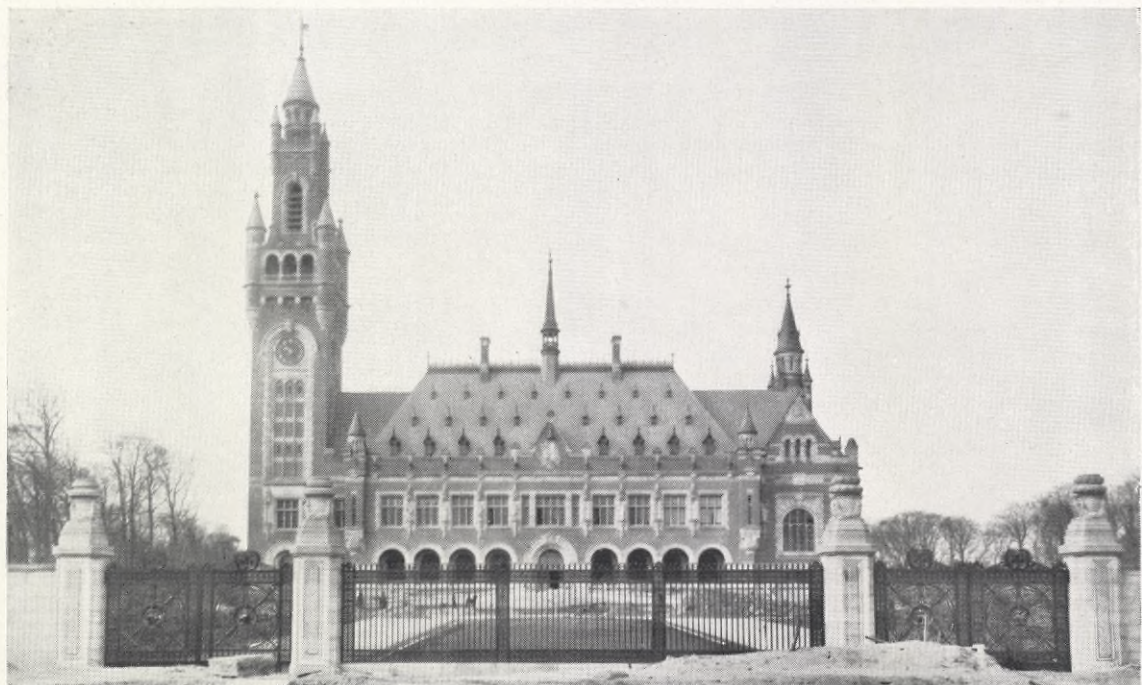
utomordentligt intresse in i minsta detalj studerats af franska militärluftseglare och konstruktörer, har därefter af franska regeringen erhållit tillåtelse att återvända till Tyskland. — Händelsen är för Tysklands vidkommande af synnerligen oangenäm natur, då förordningar om luftskepps konstruktionernas hemlighållande just utsändts och då samtidigt Frankrike, arffindnen och den farligaste luftskeppskonkurrenten, fått tillfälle att helt ingående bemäktiga sig de senaste nyheterna inom tysk aviatik.

Kyler J. Stograft.

Fr. v. t. h. PRES. WILSON, Mc. ADOO, närmast väggen, (fin.), Mc. REYNOLDS (just.), DANIELS (sjö.), HOUSTON (jordbr.), WILSON (arb.), REDFIELD (hand.), LANE (inr.), BURLESON (post.), GARRISON (krigs.) och BRYAN (utr.). Se föreg. n:r angående presidentskiftet.

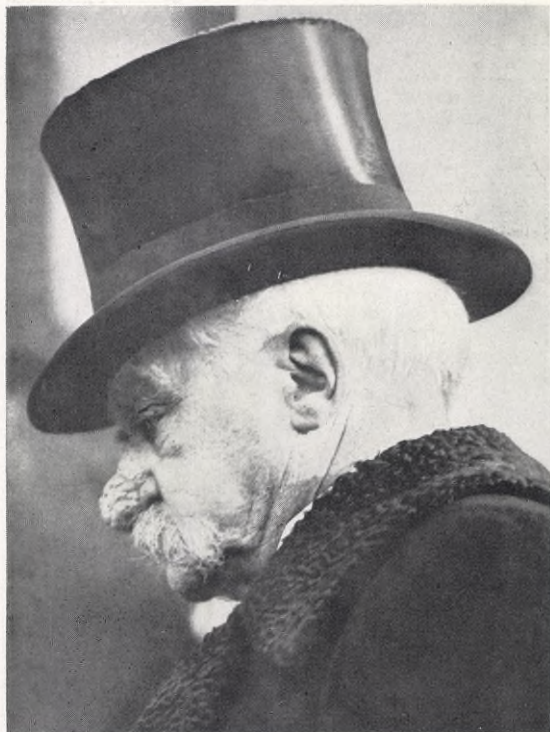
Klubb: Bengt Sjöversparre.

Efter fotografi.

DET NYA FREDSPALATSET I HAAG. Inhägnaden är en gåfva af Tyskland.

Klubb: Bengt Sjöversparre.

EFTER ETT KARAKTÄRISTISKT PORTRÄTT.

Den kände amerikanske milliardören *Pierpont Morgan* afled den 31 mars i Rom, där han sedan någon tid vistats. Enligt läkarnes utsago har döden framkallats af svält, vållad af patientens oförmåga att intaga föda.

John Pierpont Morgan var född 1837 i Connecticut och son till den förmögne bankiren Junior Spencer Morgan. Efter att vid 20 års ålder hafva inträdt på affärsbanan blef han 1864 chef för den af fadern grundade firman I. S. Morgan & Co. Under de närmaste åren var han jämväl delägare i två andra bankfirmor, af hvilka den största Drexel, Morgan & Co., sedan

(Forts. från sidan 442).

skulle inte tjäna något till och jag skulle för resten inte rå med dem. Någoting var knäckt inom mig. Jag hade blifvit fatalist, utan att veta hvad det ordet ville säga, och när jag på uppropet steg in i min klass igen väntade jag tämligen lugnt mitt öde.

Jag hälsade på mina kamrater. De voro där allihop, utom den jag sökte. Ingen Falk syntes till. Jag vågade en fråga på måfå, och man svarade mig att han slutat skolan. Han skulle gå till sjöss. Då var det som om något ändtligen gick loss inom mig och i samma stund fick allting en annan färg, tyckte jag, inte så het och skrämmande, lugnare, lättare, tunnare. Jag kunde naturligtvis inte säga mig allt detta då som jag säger det nu; men jag är öfvertygad om att jag ändå kände det ungefär så. Jag tror inte att vi förändra oss så stort med åren. Det väsentliga finns från början. Atminstone tycker jag att jag hela mitt lif varit ungefär likadan, och jag vet att jag seglat med många spökskepp.

Men nu är jag i hamn. Jag är inte diktare. Jag skrifer inte om människor utan om siffror. Jag skrifer inte vers utan ekonomiska öfversikter. Jag håller fan i styr. Man lär sig känna igen honom med åren; det är alltid ett utbyte. Och det är därför jag är glad att jag blifvit gammal.

Den lilla gråa mannen tystnade. Herrarne rökte och drucko. Slutligen sade räntmästaren, mera för

JOSEPHINE WILSON COTHRAN presidentens brors barnbarn med sin moder, mrs Perin Cothran.

Drexel träd tillbaka, efter sin chef benämndes J. P. Morgan & Co. Tillsammans med två andra firmor, den ena i Paris och den andra i London, bedref detta bankhus från 1870 talets början en omfattande och lukrativ verksamhet för financiering af truster och andra större affärssammanslutningar. Bland de väldigaste affärskombinationer af sådan art, som Morgan skapat, räknas den amerikanska ståltrusten med ett kapital af 11 hundra millioner dollars, samt kol-, järnvägs- och fartygsstrusterna, alla förfogande öfver enorma värden.

Morgans efterlämnade förmögenhet, som anslås till omkring två milliarder dollars, tillfaller till större delen hans ende son den 48 årige Pierpont Morgan.

att säga någonting än därför att saken intresserade honom:

— Och du såg aldrig din Falk sedan?

— Nej, han var borta. Kanske är han upplöst i oceanen. Kanske drifver han ännu omkring på sjömanskrogarna. Men han kan också vara plantageägare på Ceylon och röra sig med miljoner. I går natt när jag kom från tidningen passerade jag Klara kyrkogård. Den gamla skolbyggnaden låg grå och trött i mänskenet, och mellan gravarna girade en lång sjömansfigur. Ibland hojtade han till och tog några danssteg. Så dök lagens väktare fram och anammade mannen. Jag kom plötsligt att se min gamla skolkamrat för ögonen, och därmed var jag inne på den historia jag berättat er.

Men högt öfver mitt hufvud gledo aprilskyarna som spökskepp för fulla segel. Vinden rasslade i de torra kransarna på Bellmans kulle, kattor och dåliga kvinnor skreko i gränderna. Stockholm började få värkänslor igen. Men jag var gammal och mina ögon svedo och min rygg värkte — och jag lät vårens spökskepp brusa öfver trädtopparna.

— Du är ännu med på det skeppet, sade värden och skålade.

Och det lilla gråa nystanet rullade ihop sig igen i sin stol liksom för att gömma sig. Ett kort och retsamt skratt avslutade hans historia. Sedan började han tala siffror.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

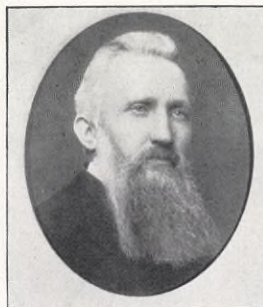
* Data å sista sidan.

C. A. EKSTEDT.
F. d. Kontr.-pr. F. d. Kyrkoh.
Teol. o. fil. d.r. — Upsala.
80 år 2 April.*

N. J. GÖRANSON.
Professor. — Upsala.
50 år 4 April.*

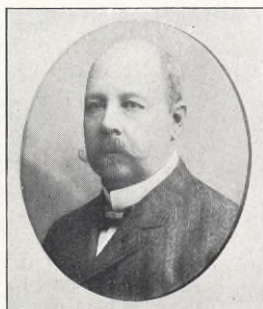
P. E. ÅSLEV.
Pastor. — Mormonismens be-
kämpare i Sverige.
Hudiksvall. 50 år 4 April.

K. J. EKMAN.
Hofrättsråd. — Stockholm.
50 år 11 April.*

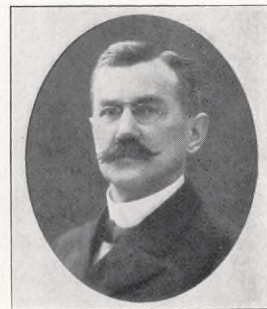
A. HERRLIN.
F. d. Major. — Åhus.
75 år 30 Mars.*

J. C. DE LA GARDIE.
Grefve. Öfverstekammarjun-
kare. — Kesäter.
65 år 5 April.*

G. A. TORÉN.
Öfverste. — Djurholm.
55 år 4 April.*

C. A. HASSELROT.
Byråchef. — Stockholm.
50 år 14 April.*

I. R. A. HÆGGSTRÖM.
F. d. Boktryckare o. bokför-
läggare. — Landforsen.
75 år 1 April.*

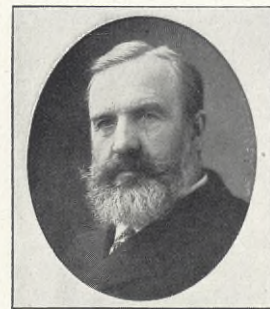
K. VON SCHMALEENSEE.
Direktör. — Stockholm.
65 år 13 April.*

E. O. V. WAVRINSKY.
Direktör. — Stockholm.
65 år 12 April.*

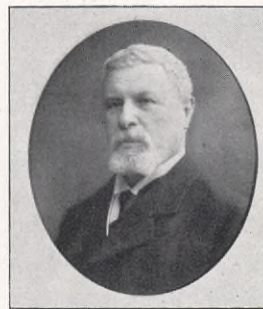
I. VALENTIN.
Verkst. Direktör f. Olycksf-
jörs.-A.-B. Norden. — Stock-
holm. 50 år 3 April.

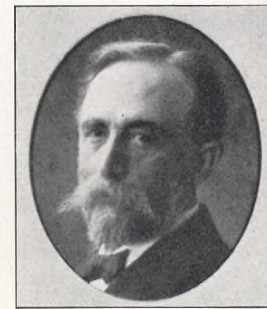
J. P. KLASON.
Professor. — Stockholm.
65 år 4 April.*

H. M. SÖRMÁN.
Förste Prov.-läkare. — Malmö.
60 år 5 April.*

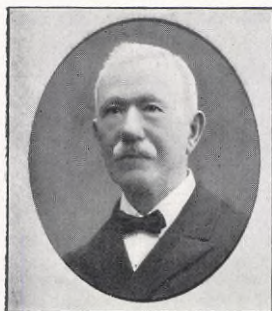
G. D. WILKENS.
Öfverläkare. — Stockholm.
60 år 14 April.*

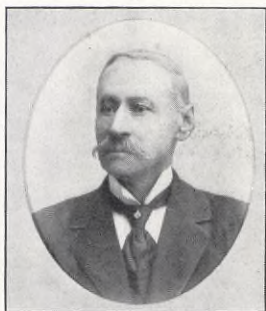
L. J. H. BERG.
Med. o. Fil. D.r. — Stockholm.
55 år 8 April.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

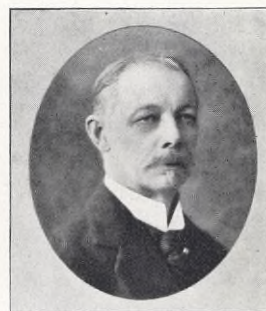
J. A. NORDSTEN.
Rådman. F. d. Köpman-
Motala. — 75 år 9 April.

A KOCK.
F. d. Landbrukare. F. d. komm.-
ordf. m. m. — Ljungskile.
70 år 23 Mars.

M. HENNINGSSON.
Grosshandlande. F. d. Kommu-
nalman. — Malmö.
70 år 2 April.

J. F. NYSTRÖM.
Ombudsman. — Stockholm.
65 år 30 Mars.*

C. W. RENDAHL.
Musikdirektör. — Karlstad.
65 år 4 April.*

B. CHRISTIANSEN.
Brukspatron. — Moheda.
65 år 4 April.*

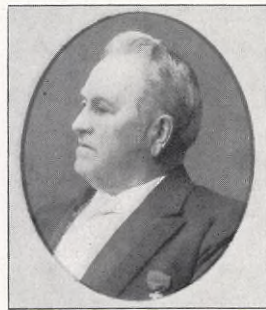
A. G. ALSTERBERG.
Smidesdirektör v. Jernkont. me-
tall-stat — Örebro.
60 år 1 April.

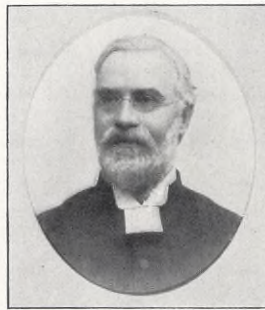
L. O. WALLENBERG.
Fabriksdirektör. Kommunalman.
Malmö. 60 år 4 April.

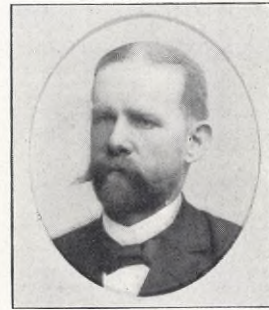
J. NORÉN †.
F. d. Riksdagsm. Hemmanseg
— Borr. F. 31. † 18 Mars.*

C. J. ÖDMAN †.
F. d. Sjökapten. — Fiske-
bäckskil. F. 39. † 14 Mars*.

P. SÖRENSON †.
Kontr.-prost. Teol. o. Fil. D.r.
Påarp. F. 41. † 29 Mars*.

K. P. PETERSON †.
Bankdirektör — Gamleby.
F. 57. † 4 Mars.*

K. J. L. LJUNGBERG †.
Apotekare. — Stockholm.
† 30 Nov. 1912. — Donerat
100,000 kr. till sjukvård.

J. SMEDBERG †.
Rektor. — Malmö.
F. 51. † 3 April.*

O. W. REHN †.
Marinintendent. — Karlskrona.
F. 55. † 24 Mars*

H. NYGREN †.
Operasångare. — Stockholm.
F. 58. † 2 April.

1900-1901 års utställning

"MOR CILLA" I ARILD †.

pensionat i Arild, skattade natten till den 5 april åt förgängelsen. Den bortgångna, som vid sin död var nära 87 år gammal, drog sig år 1910 tillbaka från den pensionatverksamhet hon sedan år 1854 med stor duglighet bedrivit. Bland dem som gästade hennes pensionat var äfven konung Oscar. Den bortgångnas verkliga namn var fru Cecilia Andersson.

Foto. Lamm, Stockholm.

DEN NEDBRUNNA ÖSTERMALMSTEATERN.

Östermalmsteatern i Stockholm nedbrann natten till den 31 mars. Elden som utbröt i en klädloge kort efter det aftonens teaterföreställning avslutats och antages hafva vällats af ovarsamhet vid cigarettökning, tog våldsam fart i de i byggnaden hopade brännbara materialerna. Oaktadt ett snabbt påbörjad och med största energi bedrivit släckningsarbete lyckades man af etablissemnet rädda endast yttermurarna och de närmast därintill liggande partierna.

Teatern, som ägdes af direktör Jacobsen, var försäkrad för 200,000 kr. och kommer med all sannolikhet ligga återuppbyggas.

AXEL EKSTEDT. Stud.-ex. 50, fil. dr 57, teol. kand. 61, prestv. s. å. kyrkoh. i Skee 70—11, kontr.-prost i Vikornas n. kontr. 84—11; preses v. preststäm. 78, inspektör i Strömstads lärov, 71. Teol. dr 93. Led. af Riksd. F. K. 80—81. Led. af landstinget 79—84 o. 86—87.

NILS GÖRANSON. Stud.-ex. 84, teor. teol. ex. 89, prakt. teol. ex. 91 prestv. 91, garn. past. på Karlsborg 98, doc. i Upsala 06, prof. i dogm. o. moralteol. 11; teol. dr.

KARL EKMAN. Stud.-ex. 82, hoft.-ex. 87, v. häradshöfd. 90, fiskal i G. Hoft. 97, ass. 98, hoft. rådg. 10. Stadsfullmäktig i Jönköping 05—06; led. af Sv. kyrkans diakonistyrelse. 10, af styr. i Sv. Israelsmissionen 10. Kommitte- o. sakkunniguppdrag; bitr. v. utarb. af komm. rösträttsreformen 06, sekr. i dissensertskattekomm. 07—08, sakk. i Eckles.-dep. för frågan om presterskapets löneregl. sedan 09, sakk. för frågan om klockarinstitutionens ombildn. sedan 12. Led. af Riksd. F. K. sedan 08, led. af konstitutionsutsk. Utg. fr. trycket: Kommentrar till ecklesiastisk boställsordning 11, Om riktlinjerna för en ny kyrkoförfattning 13.

ANDERS HERRLIN. U. löjtn. v. Vendes art.-reg. 60, major i arm. 87, aisk. 91. Överkontrollör v. brännvinstillv. 97—08, sedan sistn. år tillsynsman för det stora allm. brännvinsnederlaget i Åhus.

CASIMIR DE LA GARDIE. U. löjtn. v. Svea ligg. 67, öfv.-löjtn. v. Hels. reg. 97, öfverste o. chef i reg. 01, aisk. s. å. Kammarherre h. kronprins Gustaf 86, öfverste-kamm.-junk. 08. Eg. o. beb. godset Kesäter (Vingåker). Gen.-guv. o. stormästare i Timmermansorden.

GABRIEL TORÉN. U. löjtn. v. Svea art.-reg 78, öfverste o. chef i regementet sedan 09. Ord. öf. h. hertigen af Vester götland 89, adj. h. kon. Oscar 1900.

CARL AXEL HASSELROT. Stud.-ex. 81, hoft.-ex. 85, v. häradshöfd. 89, aman. i Eckles.-dep. 90—96, e. o. tjänsteman i Gen.-poststyr. 90, (i not. derst. 92, ord. 94, adj. led. (chef för revisionsbyrån 11) 96, (i byråchef (kammarbyrån) 1900, postdir. i Stockholm 05, byråchef i Gen.-poststyr. 12. Not. i Riksd. sersk. utskott för arbet.-försäkr.-frågan m. m. 91, i kon.-utsk. 92—94, i sersk. utsk. finansafd. v. urt. riksd. 92. Sekr. i konst.-utsk. 95 o. 96. Ord. i Stockholms Postklubb sedan 06.

IVAR HAEGGSTRÖM. Stud.-ex. 56. Öfvertog 63 den boktryckeri- o. förläggningsföretag, hans fader Zach. H. fr. år 1813 bedrivit i Stockholm. Fortsatte boktryckeriföretaget till 1900, under hans ledning utvecklad till en af landets mera betydande. Verkst. direktör i den till aktiebolag 1900 ombildade firman; qvarstod till 06. Numera bosatt å egendomen Landförsen i Vestmanland.

KURT VON SCHMALENSSEE. Utex. fr. Chalmers slöjdsk. 68, ing. v. Bergsunds med. verkst. 69—81 ing. o. chef i Finnboða varf 81, verkst. dir. i Bergsunds med. verkst. a.-b. 04. Led. af Verkst. öfverstyr 05, ordf. 10 styr.-led. i Tekn.-fören. afd. f. skeppsbyggn.-konst.

EDVARD WÄVRINSKY. Internat. chef i Goodtemplarorden. U. löjtn. v. Göta art.-reg. 68, afg. som löjtn. i armén 84, nivåellör v. stat. järnv.-byggn. 73, aifärsman i Göteborg 80—87, dir. i olycksf.-försäkr. a.-b. Röda korset 90, o. för Tre kronor 91—07. Chef i Goodtemplarorden i Sverige 86—89, o. för världsgoodtemplarorden sedan 05. Led. af Riksd. A. K. 91—11, af F. K. 11. Biografi o. helsidesport. ärg. 1X, 31.

PETER KLASON. Stud.-ex. 67, fil. dr 74, doc. i org. kemi v. Lunds univ. 74—87, labor. i kemi 87; professor i kemi o. kem. teknologi v. Tekn. högskolan sedan 90. Led. af K. Vet.-akad., K. Landtbr.-akad., K. Vet.-soc. i Upsala, K. Fys. sällsk. i Lund, Vet.-akad. Nobelkomm. i kemi. Ord. i styr. i Sv. Bryggeriföreningen, hedsled. af Pappers- o. cell. ingenjörsfören. Led. af Arsenikförgift.-kommittén. Ledt banbrytande undersök. ang. torrdest. af ved o. dess öfverförande i pappersmassa o. angskogsprodukter. Utfört grundlägg.-undersök. rörande svenska brännmaterial. sersk. torf.

HARALD SÖRMAN. Stud.-ex. 73, med. lic. 84, stadsläkare och intendent i Marstrand 88—90, ff. förste prov.-läkare i Elisb. län 91, ord. prov.-läkare i Malmö, län sedan 93. På sin tid stadsfullmäktig i Marstrand o. Venersborg, i Malmö sedan 05. Styr.-led. i Malmö stads folkskolestyr. o. i komm. mellanskol. led. af kyrkorådet.

GUSTAF WILKENS. Stud.-ex. 73, med. dr 89. Öfverläk. v. Stockholms stads allm. försörjnings- 91, endast f. afd. i kroppsjuka 07.

HENRIK BERG. Stud.-ex. 76, fil. dr 83, med. lic. 8, med. dr 99. Prakt. läkare i Stockholm sedan 88. Badläkare v. Östhammars Hafsbadanstalt; läkare v. alkoholistkuranst. Eolshäll o. Kurön. Utg. af tidskriften Hälsovården.

JOHAN (JOHN) NYSTRÖM. Kassör i Handtv.-fören. industritotteri. Har i dagarne afg. fr. 30 årigt styr.-led.-skap i Stockh. skrädderiidk.-fören., äfvensom fr. ombudsmannabefattn. i Sv. skräddarmästares riksförb. Led. af styr. i Sv. handtv.-org. af styr. i Stockh. handtv.-fören., och af styr. i Stockh. stads arbetsförm. Led. af Borgerskapets femtio äldste. En af stift. af Stockh. läringshem, led. af lärl.-hemsfören. styr. Deltog ss. sakkunnig vid utarb. af förslag t. läringslag 07—08.

CLAES RENDAHIL. Utg. fr. konserv. i Stockh. 72; domkyrkoorganist i Karlstad sedan 77. Kompositör. Ord. i Sv. allm. organist- o. kantorsförening.

BERNHARD CHRISTIANSEN. Sedan 90 egare af Torps bruk o. Mek. verkstad. På sin tid verksam kommunalman; led. af Hushålln.-sällsk., led. af kommittén i Baltiska utställn. 1914.

JOHN NORÉN †. Afl. org.-o. folkskollär.-ex. 52, tjenstgj. i tio år, idkade derefter handel i Sveg, inköpte egend. Borr 64, senare Edefors samt anl. derst. sågverk. På sin tid nämndeman, kommunalordf., landstingsman, ordf. i hushålln.-gillet f. Ljusdal m. fl. Led. af Riksd. A. K. 69.

CARL ÖDMAN †. Sjökapens- o. ångi. befälh. ex. 62, förde fartyg till 76. Eg. af egendomen Stora Grönshult; skeppsredare o. fabr.-idkare. Verkst. dir. i Fiskebäckskils badhusbolag. Led. af landstinget, kommunalordförande. Led. af Hushålln.-sällsk. förvaltn. utsk. sedan 91. Led. af Riksd. A. K. 79—81 samt sedan 1900.

PER SÖRENSSON †. Stud.-ex. 62, fil. dr 68, teol. kand. 74, prestv. s. å., past.-ex. s. å.; kyrkoherde i Fillestad 74, kontr.-prost i Luggede kontr. 90, teol. dr 97. Inspektör i Nya elem. skolan i fl. i Helsingborg 1900. Led. af Riksd. F. K. 95—11. Led. af Lagutsk. 1900—03, led. af sersk. utsk. 03, led. af Statsutsk. 04, Statsrevisor 02 o. 03.

KARL PETERSON †. Stud.-ex. 77, bokhandl. i Gamleby sedan 79. En af stiftarne af Gamleby folkskolan o. dess chef. Blef efter bankens sammanslagning med Stockholms Diskontobank direktör i dennas afd.-kontor. Ord. i köpingsstyr. o. komm.-stämman, v. ord. i kyrko- o. skoloråd. Led. af landstinget sedan 95, dess ordf. 06—09, derefter v. ordf. V. ordf. i styr. i folkskolor o. landtman-skol.

JOHAN (JOHN) SMEDBERG †. Utg. fr. Fria konst.-akad. 75, stud. i Paris till 77, lektor i byggn.-konst v. Tekn. elem.-skolan i Malmö 78, förestånd. i tekn. yrkesskolan derst. 83, rektor v. Malmö tekn. elem.-skola 11. På sin tid stadsfullmäktig i Malmö. Uppgj. ritn. t. ett flertal öf. o. ensk. byggnader. Led. af k. kommittén i den lägre tekn. undervisn.

OTTO REHN †. Stud.-ex. 74, e. o. kammarstyr. v. Flottans civilstat s. å., marinintendent af 1:a gr. sedan 03. Led. af styr. i Karlskrona sparbank 10, led. af direktionen för Flottans pens.-kassa 09, ordf. i Marinintend.-fören. i Karlskrona 02—12.

Innehåll: Skalden Erik Axel Karlfeldt (biografi och helsidesporträtt). — Drottningens villa på Capri. — De svenska polismännen i Persien. — Amerikanskt ministerskifte i Stockholm. — Italienske legationssekreteraren G. M. Ferrante lämnar Sverige. — Koloraturängerskan fru Sigrd Holst till Stockholmsoperan. — Svensk konstnär gör lyck. i Paris. — Finska musikfesten i Stockholm. — Grekiske konungens begrafning. — Amerikanska regeringens första session. — J. P. Morgan †. — Barriet i Hvita huset. — Tysk Zeppelinluftkryssare beslagtagna i Frankrike. — Östermalmsteatern i Stockholm nedbrunnen. — "Mor Cilla" i Arild död. — Konfektionsaktiebolaget J. A. Wettergren & Co:s intressetektor. — "Spökskeppet". Ber. af Bo Bergman. — Veckans porträttgalleri.